

Στις 21 Νοεμβρίου 1989 παραιτήθηκαν 8 μέλη της Κ.Ε. του ΚΚΕ, μετά και τη συγκρότηση της “Οικουμενικής κυβέρνησης” ΝΔ-ΠΑΣΟΚ-ΣΥΝ υπό τον Ξεν. Ζολώτα. Οι 8 παραιτηθέντες από την Κ.Ε. του ΚΚΕ έδωσαν συνέντευξη τύπου στις 27 Νοεμβρίου 1989 στην Αθήνα. Νωρίτερα, από τον Ιούνιο 1989 και τη συγκρότηση της κυβέρνησης Τζαννετάκη μεταξύ ΝΔ-ΣΥΝ είχαν σταδιακά παραιτηθεί άλλα 7 μέλη της Κ.Ε. του ΚΚΕ, ενώ το Σεπτέμβριο 1989 είχε προηγηθεί η ανταρσία της ΚΝΕ και η ρήξη με το ΚΚΕ.

Στη φωτογραφία πάνω διακρίνονται τα 8 μέλη της Κ.Ε. του ΚΚΕ στη συνέντευξη τύπου που έδωσαν στις 27 Νοεμβρίου 1989 στην Αθήνα. Όρθιος ο Κώστας Τζιαντζής ανοίγει τη συνέντευξη παρουσιάζοντας την Κοινή Δήλωση που παρατίθεται ολόκληρη παρακάτω:

Η Κοινή Δήλωση όπως δημοσιεύτηκε και κυκλοφόρησε στις 23 Νοεμβρίου 1989:

Η τρικομματική συμφωνία για κοινή κυβέρνηση προαναγγέλλει με σαφήνεια μια βαθιά συντηρητική στροφή στην πορεία της χώρας, μια σοβαρή επιδείνωση των συνθηκών ζωής των εργαζόμενων και όξυνση όλων των κοινωνικών και εθνικών ζητημάτων.

Η συγκρότηση της λεγόμενης οικουμενικής κυβέρνησης, εξυπηρετεί μια κορυφαία στρατηγική επιλογή των εκπροσώπων του μεγάλου κεφαλαίου και του ξένου παράγοντα. Οι ηγεσίες της Ν.Δ. του ΠΑΣΟΚ αλλά και αυτή του Συνασπισμού χρησιμοποίησαν απλώς σαν πρόσχημα το σεβασμό των λαϊκών διαθέσεων και την κρισιμότητα της οικονομικής κατάστασης.

Χαρακτηριστικές είναι οι πανηγυρικές δηλώσεις για το σχηματισμό της νέας κυβέρνησης, που εξέδωσαν όλες οι μεγάλες εργοδοτικές οργανώσεις, καθώς και οι δηλώσεις των κυρίαρχων κύκλων στην ΕΟΚ, στο ΝΑΤΟ και στις ΗΠΑ. **Ο συντηρητικός χαρακτήρας της νέας κυβέρνησης** φαίνεται ακόμη και από το πρόσωπο του Πρωθυπουργού.

ΤΟ ΠΛΑΙΣΙΟ ΠΟΛΙΤΙΚΗΣ ΤΗΣ ΣΗΜΕΡΙΝΗΣ ΚΥΒΕΡΝΗΣΗ ΚΑΘΟΡΙΖΕΙ ΚΑΙ ΤΟ ΧΑΡΑΚΤΗΡΑ ΤΗΣ

ΚΟΙΝΗ ΔΗΛΩΣΗ

των πρόσφατα παραιτηθέντων μελών της Κεντρικής Επιτροπής του ΚΚΕ

Η τρικομματική συμφωνία για κοινή κυβέρνηση προαναγγέλλει με σαφήνεια μια βαθειά συντηρητική στροφή στην πορεία της χώρας, μια σοβαρή επιδείνωση των συνθηκών ζωής των εργαζομένων και όλων των κοινωνικών και εθνικών ζητημάτων.

Η συγκρότηση της λεγόμενης οικονομικής κυβέρνησης, εξυπηρετεί μια κορυφαία στρατηγική επίθεση των κεφαλαίων του μεγάλου κεφαλαίου και του ξένου παράγοντα. Οι ηγεσίες της Ν.Δ. του ΠΑΣΟΚ αλλά και αυτή του Συνασπισμού χρησιμοποιούν απλώς σαν πρόσχημα το ασύσχετο των λαϊκών διαδόσεων και την κρίσιμη της της οικονομικής κατάσταση.

Χαρακτηριστικές είναι οι πανηγυρικές δηλώσεις για το σχηματισμό της νέας κυβέρνησης, που εξέδωσαν όλες οι μεγάλες εργοδοτικές οργανώσεις, καθώς και οι δηλώσεις των κυρίαρχων κύκλων στην ΕΟΚ, στο ΝΑΤΟ και στις ΗΠΑ. Ο συντηρητικός χαρακτήρας της νέας κυβέρνησης φαίνεται ακόμη και από το πρόσωπο του Πρωθυπουργού.

ΤΟ ΠΛΑΙΣΙΟ ΠΟΛΙΤΙΚΗΣ ΤΗΣ ΣΗΜΕΡΙΝΗΣ ΚΥΒΕΡΝΗΣΗΣ ΚΑΘΟΡΙΖΕΙ ΚΑΙ ΤΟ ΧΑΡΑΚΤΗΡΑ ΤΗΣ

Το πιο χαρακτηριστικό, ωστόσο στοιχείο για το τι είδος κυβέρνηση συγκροτήθηκε και ποιόν τα συμφέροντα πρόκειται να εξυπηρετήσει είναι το πλαίσιο της πολιτικής της, που συμφωνήθηκε από τους αρχηγούς των 3 κομμάτων.

Η διακήρυξη της οικονομικής πολιτικής παρά τη γενικόλογια και τις φιλολαϊκές ευχές που διατυπώνονται σ' αυτή, στην ουσία περιέχει κατευθύνσεις που θα στραφούν άμεσα κατά των εργαζομένων στρωμάτων.

Οι κατευθύνσεις αυτές προδιαγράφουν μόνο την πρώτη δόση μέτρων μονόπλευρης λιτότητας για το λαό και παραπέρα αύξηση των μονοπωλιακών υπερκερδών.

Οι φραστικές διακηρύξεις για εξασφάλιση του εισοδήματος και των κοινωνικών παροχών ακούγονται σαν ειρωνεία όταν αναγγέλλονται ήδη αυξήσεις της φορολογίας και τα αναμενόμενο κύμα των ανατιμήσεων στις δημόσιες επιχειρήσεις προδιαγράφει το όργιο της «απελευθέρωσης» όλων των προϊόντων.

Η πλήρης σχεδόν απεμπόληση των οικονομικών διεκδικήσεων της εργατικής τάξης και των άλλων εργαζομένων δεν είναι το μόνο στοιχείο που κάνει την κυβερνητική λύση επιζήμια για τη χώρα μας. Σε μια εποχή αποκλιμάκωσης των στρατιωτικών εξοπλισμών, η τρικομματική συμφωνία ανοίγει άμεσα το δρόμο στην ανανέωση του καθεστώτος των αμερικάνικων βάσεων.

δεν επαρκεί για την απομάκρυνση των βάσεων, και ότι όρα η παράταση είναι επιβεβλημένη.

Κεφαλαιώσεις και υπερπέρψεις, μετά το εκλογικό αποτέλεσμα, δημοκρατικές απαιτήσεις, όπως η καθιέρωση της απλής αναλογικής, παραμένοντας αόρατα στην επόμενη βουλή.

Όσον αφορά το θέμα της κόλασης, που αποτέλεσε το πρόσχημα της δημιουργίας της κυβέρνησης Τζιανέττι, οδηγείται σε καθαρισμό εκείνων, που οι δύο εταίροι της προηγούμενης κυβέρνησης είχαν παραπέμψει. Στην πραγματικότητα η διμερής συνάντηση - Ν.Δ. και Συνασπισμού τον Ιούνιο του '89 - προετοίμασε το έδαφος για το γενικότερο τρικομματικό συμβιβασμό. Αντικειμενικός στόχος του μια γενικευμένη πολιτική συμφωνία πλαίσιο που θα εξυπηρετεί τους μακροπρόθεσμους σκοπούς της άρχουσας τάξης και της ΕΟΚ.

Η λεγόμενη οικονομική κυβέρνηση πέρα από τις όποιες λεκτικές διαφοροποιήσεις θα επιχειρήσει να δημιουργήσει τις πολιτικές, κοινωνικές και οικονομικές προϋποθέσεις και διαδικασίες ασφαλείας για τη συντηρητική ανασυγκρότηση του συστήματος ώστε να μπορέσει αυτό να ανταποκριθεί στις νέες συνθήκες που διαμορφώνονται διεθνώς και να οδηγήσει μακράν τον αδιέξοδο και ήττα το εργατικό και γενικότερο μαζί το λαϊκό κίνημα.

Ο ΛΑΟΣ ΔΕΝ ΠΡΟΣΔΟΚΟΥΣΕ ΜΙΑ ΟΠΟΙΟΔΗΠΟΤΕ ΚΟΙΝΟΒΟΥΛΕΥΤΙΚΗ ΚΥΒΕΡΝΗΣΗ

Αντίθετα απ' όσα λέγονται, ο λαός δεν προσδοκούσε μια οποιαδήποτε κοινοβουλευτική κυβέρνηση, αλλά μια διαφορετική, επί τελούς, κυβερνητική πολιτική. Συναισθηματικά αμφισβητούς και έντονοι προβληματισμοί γεννιούνται στη λαϊκή βάση κάθε κόμματος χωριστά, που βλέπει τις ηγεσίες, στο όνομα του παραμερισμού των ιδιαίτερων παραταξιακών συμφερόντων να αναρρούν προηγούμενες δεσμεύσεις και διακηρύξεις, ενώ προοδούσαν, για ψηφοθηρικούς κυρίως λόγους, την προεκλογική αντιπαράθεση.

Με τη συμπαράσταση των κυρίαρχων κύκλων του κατεστημένου η Ν.Δ. επέβαλε τους βασικούς της όρους. Η ηγεσία του ΠΑΣΟΚ, που στήριζε μέχρι τώρα τη δημιουργία της στην εκμετάλλευση των αντισυντηρητικών αισθημάτων του λαού, δεν έχασε την ευκαιρία να χτυπήσει και τις αντιτάσεις της προοδευτικής του βάσης, για να ικανοποιήσει τις επιταγές της άρχουσας τάξης. Η ηγεσία του Συνασπισμού, εγκαταλείποντας ακόμα και άμεσες διεκδικήσεις της Αριστεράς οδοντώντας και τις θέσεις του στο συνδικαλιστικό κίνημα, αναλαμβάνει το ρόλο της χειραγώγησης των μαζικών λαϊκών αγώνων, προκειμένου να εξασφαλιστεί «εργατική

Το πιο χαρακτηριστικό, ωστόσο στοιχείο για το τι είδος κυβέρνηση συγκροτήθηκε και ποιόν τα συμφέροντα πρόκειται να εξυπηρετήσει είναι **το πλαίσιο της πολιτικής της**, που συμφωνήθηκε από τους αρχηγούς των 3 κομμάτων. Η διακήρυξη της οικονομικής πολιτικής παρά τη γενικόλογια και τις φιλολαϊκές ευχές που διατυπώνονται σ' αυτή, στην ουσία περιέχει κατευθύνσεις που θα στραφούν άμεσα κατά των εργαζομένων στρωμάτων.

Οι κατευθύνσεις αυτές προδιαγράφουν μόνο την πρώτη δέσμη μέτρων **μονόπλευρης λιτότητας για το λαό και παραπέρα αύξηση των μονοπωλιακών υπερκερδών**.

Οι φραστικές διακηρύξεις για εξασφάλιση του εισοδήματος και των κοινωνικών παροχών ακούγονται σαν ειρωνεία όταν αναγγέλλονται ήδη αυξήσεις της φορολογίας και το αναμενόμενο κύμα των ανατιμήσεων στις δημόσιες επιχειρήσεις προδιαγράφει το όργιο της «απελευθέρωσης των τιμών» όλων των προϊόντων.

Η πλήρης σχεδόν απεμπόληση των οικονομικών διεκδικήσεων της εργατικής τάξης και των άλλων εργαζομένων δεν είναι το μόνο στοιχείο που κάνει την κυβερνητική λύση επιζήμια για τη χώρα μας. Σε μια εποχή αποκλιμάκωσης των στρατιωτικών εξοπλισμών, η

τρικομματική συμφωνία ανοίγει άμεσα το δρόμο στην ανανέωση του καθεστώτος των αμερικάνικων βάσεων.

Η νέα κυβέρνηση θα συνεχίσει τις διαπραγματεύσεις, όπως επιβεβαιώνεται και από την αμερικανική πλευρά, με το πρόσχημα ότι έχουν «τεχνικό» χαρακτήρα, ενώ η ηγεσία του Συνασπισμού συμφωνεί ότι ο χρόνος που απομένει δεν επαρκεί για την απομάκρυνση των βάσεων και ότι άρα η παράταση είναι επιβεβλημένη.

Κεφαλαιώδεις και υπερώριμες, μετά το εκλογικό αποτέλεσμα, δημοκρατικές απαιτήσεις, όπως η καθιέρωση της απλής αναλογικής, παραπέμπονται αόριστα στην επόμενη βουλή. Όσον αφορά το θέμα της κάθαρσης που αποτέλεσε το πρόσχημα της δημιουργίας της κυβέρνησης Τζαννετάκη, οδηγείται σε καθαρήριο εκείνων, που οι δυο εταίροι της προηγούμενης κυβέρνησης είχαν παραπέμψει. Στην Πραγματικότητα η διμερής συναίνεση – Ν.Δ. και Συνασπισμού τον Ιούνιο του '89. – προετοίμασε το έδαφος για τον γενικότερο τρικομματικό συμβιβασμό. Αντικειμενικός στόχος του είναι μια γενικευμένη πολιτική συμφωνία – πλαίσιο που θα εξυπηρετεί τους μακροπρόθεσμους σκοπούς της άρχουσας τάξης και της ΕΟΚ.

Η λεγόμενη οικουμενική κυβέρνηση πέρα από τις όποιες λεκτικές διαφοροποιήσεις θα επιχειρήσει να δημιουργήσει τις πολιτικές, κοινωνικές και οικονομικές προϋποθέσεις και δικλίδες ασφαλείας για την **συντηρητική ανασυγκρότηση του συστήματος**, ώστε να μπορέσει αυτό να ανταποκριθεί στις νέες συνθήκες που διαμορφώνονται διεθνώς και να οδηγήσει μακροχρόνια σε αδιέξοδο και ήττα το εργατικό και γενικότερα λαϊκό κίνημα.

Ο ΛΑΟΣ ΔΕΝ ΠΡΟΣΔΟΚΟΥΣΕ ΜΙΑ ΟΠΟΙΑΔΗΠΟΤΕ ΚΟΙΝΟΒΟΥΛΕΥΤΙΚΗ ΚΥΒΕΡΝΗΣΗ

Αντίθετα απ' όσα λέγονται, **ο λαός δεν προσδοκούσε μια οποιαδήποτε κοινοβουλευτική κυβέρνηση**, αλλά μια διαφορετική, επί τέλους, κυβερνητική πολιτική. Συναισθήματα αμηχανίας και έντονοι προβληματισμοί γεννιούνται στη λαϊκή βάση κάθε κόμματος χωριστά, που βλέπει τις ηγεσίες, στο όνομα του παραμερισμού των ιδιαίτερων παραταξιακών συμφερόντων, να αναιρούν προηγούμενες δεσμεύσεις και διακηρύξεις, ενώ τροφοδοτούσαν, για ψηφοθηρικούς κυρίως

λόγους, την προεκλογική αντιπαράθεση.

Με τη συμπαράσταση των κυρίαρχων κύκλων του κατεστημένου **η Ν.Δ. επέβαλε τους βασικούς της όρους**. Η ηγεσία του **ΠΑΣΟΚ**, που στήριζε μέχρι τώρα τη δημαγωγία της στην εκμετάλλευση των αντισυντηρητικών αισθημάτων του λαού, δεν έχασε την ευκαιρία να χτυπήσει και τις αντιστάσεις της προοδευτικής του βάσης, για να ικανοποιήσει τις επιταγές της άρχουσας τάξης.

Η ηγεσία του **Συνασπισμού**, εγκαταλείποντας ακόμα και άμεσες διεκδικήσεις της Αριστεράς αξιοποιώντας και τις θέσεις του στο συνδικαλιστικό κίνημα, αναλαμβάνει το ρόλο της χειραγώγησης των μαζικών λαϊκών αγώνων, προκειμένου να εξασφαλίσει «εργατική ειρήνη». Προσφέρει κάλυψη και άλλοθι στην υπέρβαση των αντιθέσεων του δικομματισμού, στην ολοκλήρωση της συνθηκολόγησης Δεξιάς – ΠΑΣΟΚ. και προετοιμάζει μελλοντικά το δρόμο στις λεγόμενες «κεντροδεξιές» κυβερνήσεις.

Γίνεται πλέον φανερό ότι η προσέγγιση της προοδευτικής λαϊκής βάσης της Αριστεράς και του ΠΑΣΟΚ δεν μπορεί να γίνει με τους όρους που διαμορφώνουν οι ηγεσίες τους. Η ενότητα των προοδευτικών και αριστερών δυνάμεων προϋποθέτει τη συμπόρευση μέσα σ' ένα αναγεννημένο ρεύμα για την αλλαγή και το Σοσιαλισμό. Η συνάντηση των γενιών της αντίστασης και ακόμα περισσότερο του Πολυτεχνείου δεν μπορεί να εκφράζεται από τη συνισταμένη του κ. Ζολώτα και ό,τι αυτός εκπροσωπεί.

Οι εργαζόμενοι, οι Έλληνες πολίτες που ζουν και θα ζήσουν ακόμα εντονότερα τις συνέπειες της κρίσης, μπορούν να αναπτύξουν μια νέα λαϊκή ενότητα, μέσα από κοινούς αγώνες, όση κι αν είναι η πίεση για συναινετικές λύσεις, που καταλήγουν πάντα σε βάρος τους και

δεσμεύουν το μέλλον τους. Μία πραγματικά προοδευτική λαϊκή συμμαχία των κοινωνικών και πολιτικών δυνάμεων, ένας νέος Συνασπισμός μπορεί να γεννηθεί. Η χώρα έτσι κι αλλιώς θ' αποκτούσε – κι απέκτησε – μια κυβέρνηση. **Σήμερα χρειάζεται επειγόντως μαχητική αντιπολίτευση** και στο πεδίο της πολιτικής και στο πεδίο της κοινωνικής πάλης. Εδώ και καιρό έχει γίνει πεποίθηση σε ευρύτερες δυνάμεις η ανάγκη να εκφραστεί μια διαφορετική, πραγματικά αριστερή κατεύθυνση στο εργατικό και λαϊκό κίνημα, που να συνδέει τους σημερινούς αγώνες για την έξοδο από την κρίση και την προοπτική του Σοσιαλισμού.

ΟΙ ΑΡΙΣΤΕΡΟΙ ΘΑ ΠΑΡΟΥΝ ΤΗΝ ΤΥΧΗ ΤΟΥ ΚΙΝΗΜΑΤΟΣ ΣΤΑ ΧΕΡΙΑ ΤΟΥΣ

Η ηγεσία του ΚΚΕ και του Συνασπισμού έχει τεράστιες ευθύνες γιατί με τη συμφωνία διευκολύνει αποφασιστικά την προώθηση των σχεδίων της άρχουσας τάξης και δημιουργεί τεράστια προβλήματα στο μαζικό λαϊκό κίνημα, δρώντας σε τελευταία ανάλυση σε κατεύθυνση διαλυτική. Η πολιτική επιλογή της στήριξης της λεγόμενης οικουμενικής κυβέρνησης αποτελεί ένα καθοριστικό βήμα παραπέρα ενσωμάτωσης του ΚΚΕ

και της Αριστεράς στο «πολιτικό παιχνίδι» της άρχουσας τάξης.

Ωστόσο, δεν ήταν ένα αναπάντεχο γεγονός. Ήταν το αποτέλεσμα όλης της πολιτικής και της ιδεολογικής μετατόπισης που προωθεί συστηματικά η ηγεσία του ΚΚΕ τα τελευταία χρόνια κάτω και από την πίεση της άρχουσας τάξης και της ανεπάρκειάς της να αναλύσει τις αλλαγές που γίνονται στο σύγχρονο κόσμο, στην εργατική τάξη, στον καπιταλισμό, της αδυναμίας της να διατυπώσει μια ουσιαστική πρόταση για το σοσιαλισμό. Η ηγεσία του ΚΚΕ δεν συναισθάνεται το βάρος των ευθυνών της για τη συρρίκνωση της εκλογικής και πολιτικής επιρροής του κόμματος. Δεν συναισθάνεται τα βάρος των ευθυνών της για τη μετατροπή του Συνασπισμού σε ολιγάριθμη λέσχη παραγόντων, που επιδιώκουν πάση θυσία να παίζουν συμπληρωματικό ρόλο στα πλαίσια του δικομματισμού.

Αντίθετα, όλο και πιο πολύ υιοθετεί και **εφαρμόζει αυταρχικές πρακτικές εμποδίζοντας το άνοιγμα μιας ουσιαστικής συζήτησης για τα μεγάλα ιδεολογικά και πολιτικά προβλήματα** που απασχολούν το εργατικό κίνημα και την Αριστερά γενικότερα. Με ευκολία χαρακτηρίζει σαν «εσωτερικό εχθρό» καθέναν που εκφράζει άλλη από την επίσημη άποψη. **Η**

ουσιαστική συζήτηση στα κομματικά όργανα και πριν απ' όλα στην Κ.Ε. έχει γίνει αδύνατη. Ταυτόχρονα, η στενή ηγετική ομάδα δεν θεωρεί ότι δεσμεύεται από τις αποφάσεις των συλλογικών οργάνων, τις αποφάσεις της Κ.Ε. Χαρακτηριστικό, αλλά όχι μοναδικό, είναι το τελευταίο γεγονός της ανατροπής των αποφάσεων της Κ.Ε. από τον πρόεδρό της κατά τη συζήτηση με τους άλλους πολιτικούς ηγέτες.

- **Οι κομμουνιστές, οι αριστεροί, οι αγωνιστές του μαζικού κινήματος θα αναλάβουν οι ίδιοι με τη σκέψη και με τη δράση τους, την υπόθεση της ανατροπής της χρεοκοπημένης πολιτικής της ηγεσίας του ΚΚΕ και του Συνασπισμού.** Θ' ανοίξουν μέτωπο ενάντια στις προσπάθειες απογοήτευσης και αποστράτευσης του ριζοσπαστικού κόσμου της λαϊκής βάσης του ΠΑΣΟΚ μαζί με την οποία θα παλέψουν ενάντια στην πολιτική που εξαγγέλλει ότι θα εφαρμόσει η «οικουμενική» κυβέρνηση. Θα πάρουν στα χέρια τους την υπόθεση της συλλογικής δημοκρατικής επεξεργασίας και μέσα στην πράξη μιας αριστερής πολιτικής που έχει ανάγκη ο τόπος, με κατεύθυνση ένα επαναστατικά ανανεωμένο πρόγραμμα για το Σοσιαλισμό.
- **Οι κομμουνιστές, οι αριστεροί θα πάρουν στα χέρια τους την υπόθεση του δημοκρατικού διαλόγου και της καθοριστικής συμμετοχής τους στη λήψη των αποφάσεων και τις τύχες της Αριστεράς και του λαϊκού κινήματος.** Μόνο έτσι μπορούν να συμβάλλουν στην πραγματοποίηση ενός ποιοτικού άλματος στον χαρακτήρα και την φυσιογνωμία του Κομμουνιστικού και αριστερού κινήματος μέσα στις συνθήκες της νέας εποχής που ωριμάζει. Σήμερα δεν υπάρχει άλλος δρόμος και άλλος τρόπος. Το έκτακτο Συνέδριο που διεκδικούσαν όσοι διαφωνούσαν με την πολιτική του ΚΚΕ και του Συνασπισμού δεν έχει κανένα νόημα να γίνεται εκ των υστερών όταν τα πάντα έχουν ήδη αποφασιστεί και επιβληθεί από τους πολυποίκιλους μηχανισμούς χειραγώγησης της Αριστεράς.

Το Συνέδριο όλης της Αριστεράς διεξάγεται ήδη στην πράξη. Ανοιχτό, μαζί με όλους τους κομμουνιστές, με όλους τους αριστερούς, μέσα και έξω από το Συνασπισμό, μέσα στον κόσμο του ΠΑΣΟΚ, στις κοινωνικές πρωτοπορίες και τα κοινωνικά κινήματα. Στις σημερινές συνθήκες αυτή η διαδικασία είναι και η μοναδική εγγύηση της δημοκρατικότητας ενός διαλόγου, χωρίς αποκλεισμούς, ανάμεσα σε όλους τους κομμουνιστές και τους Αριστερούς. Η παραίτησή μας από την Κ.Ε. του ΚΚΕ έχει το νόημα ότι με τις όποιες μας δυνάμεις και μαζί με τους άλλους συντρόφους μας θα συμβάλλουμε σε αυτό το δρόμο και παράλληλα θα συμβάλλουμε ώστε να αναδειχτεί η γενικότερη αξία της δημοκρατικής στράτευσης και της συλλογικής πάλης.

Σήφης Καυκαλάς
Χρήστος Καυκιάς
Θανάσης Σκαμνάκης
Γιώργος Σταματάκης
Κώστας Τζιαντζής
Δημήτρης Τζουραμάνης
Δήμος Τσακνιάς
Άγγελος Χάγιος

Αθήνα, 23 Νοεμβρίου 1989

Πηγή: narnet.gr